

"Det ringer!" : skämt i en akt

Nyblom, Helena,

81 F a z [Teatern, Svenska. 270.] 1902

Saml.
o

"Det Ringer!"

Skämt i en akt

af

HELENA NYBLOM

STOCKHOLM.
ALBERT BONNIERS FÖRLAG.

Pris 60 öre.

"DET RINGER!"

SKÄMT I EN AKT

AF

HELENA NYBLOM.

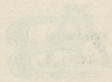

STOCKHOLM.
ALBERT BONNIERS FÖRLAG.

"DET RINGERT"

SKRIFTEN ART

HELENA NYBLOM

STOCKHOLM.
ALB. BONNIERS BOKTRYCKERI 1902.

Stockholm 1902.

Det lilla enaktsstycket »Det ringer» är inköpt af Dramatiska teatern och får således ej uppföras på någon annan teater i Stockholm.

Skulle något teatersällskap i landsorten eller privata skådespelare önska att uppföra det, har man för detta ändamål att hänvända sig direkt till mig.

Då det lilla skämtstycket är en parodi på det meningslösa telefonsamlif, som föres af en hel del människor i Stockholm, bör det spelas med en uppsluppenhet, som gränsar till öfverdrift.

Den enda person i stycket som har en liten glimt af mänsklighet i sig, är gubben Sommerberg. Dock bör han ingalunda uppfattas sentimentalt, men spelas med älskvärd humor.

Helena Nyblom.

PERSONER:

TEA FRANCKE, änkefru (38 år).

OSCAR EGERT, konsul, hennes ogifta bror (35 år).

AGATHON SOMMERBERG, brukspatron (58 år).

JULIA WITT, fröken (25 år).

MINA, fru Franckes kammarjungfru (26 år).

Handlingen försiggår i Stockholm, i konsul Egerts och
fru Franckes våning, hösten 1897.

Scenen framställer en stor salong, delad i två delar genom en på tvären anbragt hvalfbåge, så att skådeplatsen utgör två lika stora, bredvid hvarandra liggande rum. Portiären i bågen mellan de två rummen är bortdragen. Till höger är konsul Egerts rum, möbleradt som ett bekvämt och elegant herrum. Till vänster är fru Franckes salong, möblerad som ett modernt damrum. Ljusa, eleganta möbler, pianino, bladväxter, små divansoffor etc. — I konsul Egerts arbetsrum är en telefon uppsatt. En liknande på väggen till vänster i fru Franckes rum. Från detta rum för en dubbeldörr, som står öppen, ut till tamburen. — Scenen står tom. — Efter några ögonblick börjar telefonen vid konsul Egerts skrifbord att häftigt ringa. — Paus. — Repeterad ringning. Från tamburen i bakgrunden kommer jungfru Mina hastigt inspringande och griper telefonluren.

Första scenen.

JUNGFURU MINA. Hallå! (*Lyssnar.*) Jo! Jo! — Är det kontoret? (*Lyssnar.*) Jo, det är hemma! — Är det konsuln? (*Lyssnar. — Med något irriterad röst.*) Hur var det? Kommer konsuln *inte* till middagen? (*Lyssnar.*) — Jaså, senare! — Ska det väntas med middagen? (*Lyssnar. — Mera irriterad.*) Jag hör inte! — Kommer konsuln eller kommer konsuln *inte*? — (*Lyssnar.*) Ja, ja, det hör jag, men hvilken tid? — Skall middagen uppskjutas? (*Lyssnar.*) — Var det

sex? (*Telefonen inne i fru Franckes rum ringer häftigt.*)
 (*Jungfru Minas röst ännu mera irriterad.*) Ja, jag kan
 inte stå här längre! Det ringer på fruns telefon!

(*Ringer hastigt af. Skyndar till telefonen i fru Franckes
 rum och griper telefonluren.*)

MINA (*otåligt*). Hallå! — Jo, det är hos fru
 Francke! — Hvem talar jag med? — Hallå! —
 Hallå! — Hvem talar jag med? — (*Med plötsligt
 förmildrad röst.*) Jaså, det är du, Anna! — (*Lyssnar.*)
 Nej, så lifvadt! — Om jag bara visste, hur jag
 skall kunna slippa hemifrån! — (*Lyssnar.*) — Kommer
 Axel också? (*Lyssnar.*) Nej, så roligt! Och lilla
 Ludde! — (*Lyssnar.*) Så stiltigt! Ja, om jag så
 också skulle rymma i kväll, så kommer jag. (*Lyssnar.*)
 Ja, jag har bara min blårandiga, men en riktigt
 snitsig spetsrosett, som jag fått af frun. (*Lyssnar.*
Skrattar högt.) Jo, du kan! — Mätte jag bara kunna
 smita. (*Lyssnar.*) Ja, bara inte konsuln eller frun
 drar främmande hem i kväll. (*Lyssnar. Det ringer
 häftigt från en telefon i tamburen. Mina låtsas inte
 höra det, utan fortsätter samtalet i telefonen i salongen.*)
 Kommer baronens flickor också? (*Lyssnar.*) Jaså!
 Och betjänten? (*Våldsam ringning i tamburen. Mina
 mot tamburen.*) Det var då också själfvaste den, att
 man inte kan få prata i fred! — (*Lyssnar i telefon-
 luren, vid hvilken hon står. Ringningen fortfar i tambur-
 telefonen.*) De ringa som galningar på Riks! Adjöö
 med dig! — (*Ringer af och springer ut i tamburen.*)

(*Strax innanför dörren i tamburen finns en tredje
 telefon anbringad. Mina syns där hon står i tamburen
 och talar i den.*)

MINA (*barskt*). Hallå! — Hvad är det fråga
 om? (*Med plötsligt förändrad röst.*) Är det fru gref-

vinnan själf? (*Lyssnar. Mina niger och säger ofönligt blidt.*) Tackar så mycket! — Tackar så mycket! — Det skall jag visst framföra. — Fruen är inte hemma nu, men jag väntar henne i hvarje minut. (*Lyssnar.*) I morgon? — Jo! Jo! Var det half två eller två? — (*Lyssnar.*) Jo, det skall jag visst framföra! (*Niger ånyo.*) Tackar så mycket! — Jo! (*Lyssnar.*) Nej! (*Lyssnar.*) Jo! — — Jo — var det förresten något? — (*Lyssnar.*) Nej! — (*Lyssnar.*) Jo! — Det skall jag visst! — (*Ringer af.*)

(*Kommer fram på scenen.*) Det var då för väl att käringen inte ville komma i kväll! — Men se, i kväll ska då ingen slippa in, om jag får råda! — Om man bara kunde få herrskapet att själfva ge sig af! — Att Anna gör kaffekalas för tjugufyra personer! — Och hela hennes herrskap på landet i två hela dar! — Det kan man kalla tur! — Oj! Oj! Hvad det ska bli lifvadt! (*Det ringer starkt på tamburklockan.*) Så! Nu är det för galet igen! Nu är det väl visiter!

(*Hon går ut och öppnar tamburdörren för brukspatron Sommerberg, som går direkt in i salongen.*)

Andra scenen.

MINA. SOMMERBERG.

MINA. Fruen är inte hemma, och jag vet inte alls när hon kommer igen.

SOMMERBERG. Är hon inte hemma i dag heller! — Det är fjärde gången, jag har sökt henne förgäfv. — Men se nu slår jag mig verkligen till ro, tills hon kommer, för jag lämnar inte Stockholm

utan att ha träffat henne. (*Han hänger upp sin rock i tamburen och sätter sig i en stol i salongen. Ställer hatten ifrån sig och drar af sig handskarna.*)

MINA (*knycker på sig*).

SOMMERBERG. Jag kan väl få sitta här och hvila mig en stund, eller hur, lilla jungfrun?

MINA. Herrn kan göra som herrn vill, men herrn ska inte kalla mig för jungfrun.

SOMMERBERG. Ber så mycket om ursäkt! Ber så mycket om ursäkt! Men hur skulle jag kunna veta det. Det är måhända en liten fru jag har den äran att tala med?

MINA. Nej, gunås! Det är inte så väl!

SOMMERBERG. Ja, då vet jag sannerligen intel! Inte jungfru och inte fru! (*Tittar på henne.*) Om jag skulle säga mamsell?

MINA. Nej, se det ska herrn då rakt inte göra! Här i Stockholm känna vi inte till några »mamseller» mera. — Våluppfostradt folk kalla mig för fröken.

SOMMERBERG. Tjänare! — Då hoppas jag, att fröken kanske ville uppfostra mig!

MINA (*näbbigt*). Hvad menar herrn med det?

SOMMERBERG. Hvad jag menar? — Jo, jag menar, att jag är en gammal enstöring, som kommer från rama bondlandet och inte på aderton år har varit uppe i Stockholm, så att jag håller på att hvarken känna igen gator eller människor. Nu då jag fått veta att jungfrun är fröken, så kunde fröken kanske vilja prata en stund med

mig. — Jag kunde behöfva upplysning om både ett och annat.

MINA (*otålig*). Jag har verkligen inte tid. Jag har mycket att göra, tills frun kommer hem.

SOMMERBERG. Är det länge sedan frun gick ut?

MINA. Hon gick strax efter frukosten. Jag tror klockan var elfva.

SOMMERBERG. Frun måtte ofta vara borta! Alla de fyra gånger jag sökt henne i denna vecka, har jag fått till svar: Frun är inte hemma.

MINA. Ja, hvarför skulle hon egentligen vara hemma?

SOMMERBERG. Hvarför skall hon jämt vara borta? Hvar skall en fru väl vara, om inte i sitt hem?

MINA (*knycker på sig*). Det där begriper herrn inte! Fruarna i Stockholm ha annat att göra än vara hemma.

SOMMERBERG. Och hvad kan hon väl ha för mycket att göra utomhus?

MINA. Fråga hellre hvad hon *inte* har att göra. — Herrn begriper väl, att frun får lof att följa med sin tid. — Där är Skolkommittén och Djurplågsföreningen och Sällskapet för fria valet och Kvinnans själfbelåtenhet. — Och så ha vi föreläsningar öfver franska restaurationen, och folkköket och sportklubben, och så ha vi engelska extravagansen, och franska extravagansen och rösträtten.

SOMMERBERG. Hvad är det för en rätt?

MINA (*tankfull*). Jo, det är visst något med

senap! — — Och så ha vi konserterna och teaternarna och supéerna och —

SOMMERBERG. Bevars väl! Är frun med om allt det där!

MINA. Å, om mycket, mycket mera, må herrn tro! — Och så frågar herrn, hvarför frun inte är hemma?

SOMMERBERG. Stackars liten!

MINA (*upprepar*). Stackars liten! — Allt det där är det bästa frun *vet!*

SOMMERBERG. Stackars lilla Tea!

MINA. Är herrn du med frun?

SOMMERBERG. Ja, se jag har känt henne från det hon inte var större än så! Hon har många gånger suttit på mitt knä och lekt med min klockkedja! (*Suckar.*) Hon var det sötaste barn man kunde se.

MINA. Frun är ju från landet?

SOMMERBERG. Ja, det tror jag det, från det allra mörkaste Småland. — Hennes föräldrars gård var granngård med min.

MINA. Är det många år sedan herrn såg frun?

SOMMERBERG. Ja, det är många år sedan dess! — Jag såg henne sist, då hon reste upp till Stockholm, där hon skulle in i någon högre bildningsanstalt. Då var hon ännu nästan bara barnet. — Så reste jag själf utomlands och var borta i tre år. — Då jag kom hem, var frun förlofvad, och året därpå var hon gift.

MINA (*nyfiket*). Å, tala om för mig? Hurdan var egentligen löjtnanten?

SOMMERBERG. Jag såg aldrig löjtnanten!

MINA. Såg herrn aldrig löjtnanten, fastän han var gift med frun! Hur i alla mina dar kom det sig (till)?

SOMMERBERG (*orolig*). Å, det är något eget med mig. Jag har den åkomman, att jag inte alls tål löjtnanter, liksom det finns folk som inte tål kattor. — När det är en löjtnant i samma rum som jag, så riktigt kryper det i kroppen på mig!

MINA. Det var då eget! (*Förtjust.*) Och dom som ä' så söta!

SOMMERBERG. Ja, smaken är så olika, lilla fröken.

MINA. Men nu är det ju i alla fall snart tre år sedan löjtnanten dog, och herrn har inte hälsat på frun sedan dess heller?

SOMMERBERG. En änka skall väl ha lof att vara ostörd med sin sorg! — Går frun svartklädd än?

MINA. Sorgklädd menar väl herrn? Nej, det har vi lagt bort för länge sen. — Svart klär inte alls frun.

SOMMERBERG (*för sig*). Jag undrar, om hon är lika söt, som då jag såg henne sist?

MINA (*snäsigt*). Är det frun herrn menar? — Nej, frun är verkligen inte alls »söt».

SOMMERBERG. Nå, vacker då, fin och vacker?

MINA. Smaken är så olika, som herrn sa, nyss. — Frun är inte alls i min stil.

SOMMERBERG. Hvad har då mam ... fröken att anmärka på frun — om jag får lof att fråga?

MINA. Jag har *ofanligt* mycket att anmärka på henne. — Men nu kommer hon nog snart, och då får herrn göra sina absolutioner själf. (*Utgå genom tamburen.*)

Tredje scenen.

SOMMERBERG (*ser sig om beundrande*). Alltså här bor hon! — Här har min lilla Tea upplefvat all sin lycka och all sin sorg — stackars liten! — Och jag har fått hålla mig långt borta och inte kunnat så mycket som räcka henne handen till stöd. — Hur vackert här är!) (*Reser sig och går omkring i rummet.*) Där står hennes piano med noter uppslagna. — Få se hvad hon spelar? — »Utdrag ur operan Romeo och Julia.» Hm! — Hon lever väl ännu i minnet af sin förlorade kärlek, den där jolmiga löjtnanten! — Här står hennes sybord! — (*Lyfler arbetet.*) Ett broderi som ännu inte är påbörjadt, så smakfullt! — En tidskrift, som nyss är uppskuren — få se. — »Gymnastiken, det förnämsta hälsomedel.» — Hm! — Hon tycks ha sinne för allt, den lilla ängeln! — (*Sätter sig drömande.*) Allt i hennes lilla helgedom talar om henne! — Till och med tystnaden hviskar sakta hennes namn! — (*Telefonen till vänster ringer häftigt. Hoppar högt upp och skyndar till en annan stol.*) Hvad i all världens tider! — Det var då ett fasligt larm!

Fjärde scenen.

SOMMERBERG. MINA (kommer inspringande och griper luren).

MINA. Hallå! Hallå! — Jo, det är hos fru Francke. (*Lyssnar.*) Frun är inte hemma. (*Lyssnar.*) Jo, det är — — det är — jungfrun.

SOMMERBERG. Hvilken jungfru?

MINA (*ser förbittradt på honom. Lyssnar.*) Jo — jäså — men inte i kväll, alldeles omöjligt i kväll! (*Lyssnar.*) Det skall jag framföra. — Onsdag passar visst mycket bra. (*Lyssnar.*) Nej, alldeles omöjligt i kväll. — (*Lyssnar.*) Tack — (jo! — jo!) — (*Det ringer af.*)

SOMMERBERG. Hvad var det fråga om, lilla fröken?

MINA (*tittar på honom utan att svara. Telefonen i konsulns rum ringer häftigt.*)

SOMMERBERG (*hoppas till*). Kors, bevare mig! Elden är bestämdt lös!

MINA (*vid konsulns telefon*). Är det kontoret? — Är det konsuln? (*Lyssnar. Halfhögt.*) Hvem talar jag med? (*Lyssnar.*) Nej, konsuln är inte här! Konsuln var alldeles nyss på kontoret. (*Lyssnar. Arg.*) Jag vet inte alls hvar konsuln har tagit vägen! (*Hänger upp luren och ringer af.*)

SOMMERBERG (*oroligt*). Lilla fröken — var det? (*Telefonen i tamburen ringer häftigt. Skyndar till en annan stol.*)

MINA (*vid telefonen, i tamburen*). Hallå! — Hallå!
— Hallå! — Det var då också märkvärdigt! Inte
ett ljud!

SOMMERBERG (*sakta frågande*). Är det måhända
något i olag med ledningen?

MINA (*utan att höra honom*). Hallå! — Hallå! —
(*Vid hvarje utrop visar Sommerberg tecken på obehaglig
öfverraskning.*) — Hallå! (*Mildare.*) Jo, det är hos
fru Francke. (*Lyssnar.*) Är det fröken Witt? (*Lyssnar.*)
Jaså! — Jo, frun kommer visst snart, men hon
skall bort i kväll igen. (*Lyssnar.*) Det går för sig.
— En stund strax före middagen är nog frun att
träffa. (*Ringer af.*)

SOMMERBERG (*oroligt*). Lilla fröken, det var väl
inte? (*Det ringer på tamburklockan. Sjunker ned på
en stol.*) Babylons fullkomliga förbistring!

(*Mina har öppnat ute i tamburen. Fru Francke
kommer in med en velociped, som hon ställer ifrån sig i
tamburen. Hon är klädd i velocipeddräkt, korta kjolar,
bluslif och rund matroshatt.*)

Femte scenen.

SOMMERBERG. MINA. FRU FRANCKE.

MINA (*ännu i tamburen, till frun*). Konsuln tele-
fonerade, att han önskade, att frun skulle vänta
med middagen till klockan sex.

FRU FRANCKE. Godt! — Har det annars varit
något bud?

MINA (*fort*). Fröken Witt ville titta upp strax
före middagen för att tala med frun.

FRU FRANCKE. Var det något mera?

MINA (*fort*). Grefvinnan önskade att träffa frun i morgon half två — eller var det två — och så var det bud att om onsdag, om det skulle passa frun, skulle kommittén för — ja hvad var det nu igen? — det var visst gymnastikklubben — och så — ja, så väntar en herre i salongen.

(*Mina försvinner mot köksdepartementet i ena ändan af tamburen. — Fru Francke in på scenen. — Medan hon stått i tamburen har Sommerberg obemärkt betraktat henne.*)

Sjätte scenen.

SOMMERBERG. FRU FRANCKE.

SOMMERBERG. Jag vet inte, om jag är igenkänd?

FRU FRANCKE (*betraktar honom*). Jag vet inte riktigt? — Jo visst! — Är det inte rent af gamla kära farbror Agathon? — Jag får ju säga farbror?

SOMMERBERG. Jo — jo — naturligtvis!

FRU FRANCKE (*omfamnar honom och kysser honom på båda kinderna till hans stora öfverraskning*). Välkommen, lilla rara farbror! Det är då en evighet, sedan vi två sist sågo hvarann!

SOMMERBERG (*glad*). Jaså, tycker Tea det! Ja, det blir den sjätte april precis aderton år sedan jag följde Tea till järnvägen, då Tea skulle upp till Stockholm. Då hade du ännu korta kjolar! (*Tillar ned på henne.*) Nå ja, det har du då för resten ännu!

FRU FRANCKE. Det är bara, när jag sportar, kan väl farbror förstå. Åker inte farbror velociped?

SOMMERBERG. Nej, gud bevara mig väl! Jag är ju en gammal man.

FRU FRANCKE. Det betyder rakt ingenting. Jag känner flera gamla damer, till och med ovanligt korpulenta gamla damer på sextio och sjuttio år, som anse dagen förspild, om de inte ha tagit sig en cykeltur på ett par timmar. Det anser man numera höra till dagens hälsoprogram.

SOMMERBERG. Du ser då också så frisk och rödblommig ut, som man någonsin kan önska.

FRU FRANCKE. Å, jag är så stark som en riktig björn.

SOMMERBERG. Och du har ändå redan genomgått så mycket här i världen, stackars liten!

FRU FRANCKE (*som tar af hatt och handskar*). Genomgått? — Hvad menar farbror?

SOMMERBERG. Det är väl knappast tre år sedan du förlorade din man.

FRU FRANCKE. Ja! Det är sant! — Det var svåra tider. Men det är nu en gång så, att alla människor måste dö. — Litet förr eller litet senare, det skall ju dock en gång ske, och man får ju lof att vänja sig vid den tanken, farbror lilla, att ingenting här på jorden är evigt! (*Hon suckar medan hon tar af hatt och handskar.*)

SOMMERBERG (*något förvånad*). Ursäkta mig, lilla Tea, men jag trodde, att du hade varit lycklig med din man?

FRU FRANCKE. Lycklig? — Ja alldeles ofantligt! Han var en riktig hedersprisse! Jag kunde linda honom om mitt lillfinger! — Men så går han ju och får influensa, så blir det lunginflammation, och innan man vet ett ord af, så är det slut med hela historien.

SOMMERBERG (*stirrar förvånad på henne och säger slulligen*). Han var ju inte så länge sjuk?

FRU FRANCKE. Allt var gjordt på mindre än fjorton dar, men han hade medvetande till det sista, och hans sista ord till mig var — — (*Stark ringning i telefonen.*) — Ursäkta! — (*I telefonen.*) Hallå! — Hal-lå! — Jo, det är fru Francke! — Nej, fröken Witt är inte här. (*Lyssnar.*) — Nej, hon har inte varit här på hela dagen. (*Lyssnar.*) Jaså! — Nej! — Jo! — Jo, det skall ske. (Hvem skall jag hälsa ifrån? — (*Lyssnar.*) — Tack så mycket! (*Ringer af.*) De tro visst att Julia bor hos mig. Jag får då aldrig vara i fred för telefonbud till henne. — (*Till Sommerberg.*) — Hvad var det vi talte om?

SOMMERBERG. Jo, det var om din mans sista ord.

FRU FRANCKE. Ja, det var sant! — (*Disträ.*) — Att de inte åtminstone *först* kan telefonera till Julias eget nummer.

SOMMERBERG (*andäktigt*). Han sade?

FRU FRANCKE. Det var ingen *han* — det var ordföranden i kvinnoföreningen.

SOMMERBERG. Jag menar din mans sista ord.

FRU FRANCKE. Ja, hvad var det nu han sade? — Jo, han sade, att han aldrig kunde ha haft en duktigare liten hustru, än jag varit!

SOMMERBERG. Det kan jag så väl föreställa mig!

FRU FRANCKE (*gladt*). Men nu ska vi inte tala mera om allt det där sorgliga. Det gäller att ta reda på det ögonblick som är, och hvad mig angår, så räcker dagen sannerligen aldrig till allt, som man skall ha uträttadt.

SOMMERBERG. I alla fall var ju din man din första kärlek, lilla Tea?

FRU FRANCKE. Ack ja! Det var han visst! Men just därför kan farbror vara tämligen säker på, att det inte blir min sista.

SOMMERBERG (*glad*). Verkligen! — Du skulle ännu kunna tänka på — —

FRU FRANCKE. Här i Stockholm har man öfverhufvud inte mycken tid till att tänka — — men hvem vet? — Det händer ju stundom de allra märkvärdigaste ting.

SOMMERBERG (*gladare*). Ja, det är så sant! Det kan ibland hända de allra märkvärdigaste ting! — Ack, lilla Tea, hvad det är roligt att se dig igen!

FRU FRANCKE. Det kunde då ha skett för länge sedan. — Jag tycker allt, att det var bra ovänligt af farbror att inte hälsa på oss under alla dessa (många) år.

SOMMERBERG (*förlägen*). Ja, vet Tea, jag är aldrig uppe i Stockholm. Jag känner mig som fastväxt därnere på mitt gamla Asperyd.

FRU FRANCKE (*som satt sig att brodera*). Så kunde farbror ha bjudit oss någon gång ner för att hälsa på sig. — Så gamla vänner, som vi varit, så var det verkligen underligt att inte alls låtsas om oss.

SOMMERBERG. Hm! — Men lilla Tea vet ju, att jag inte alls kände Teas man. Då Teas föräldrar sålde gården och flyttade till Södertelje, så kom ni ju alla in i så många nya förhållanden, och jag tänkte verkligen inte alls, att Tea brydde sig det minsta om mig mera. — Det är nu en gång så. — Lifvet skiljer en ifrån hvarann!

FRU FRANCKE. Men det kan också föra en ihop igen. Det beror dock ytterst på en själf.

SOMMERBERG. Du har nog rätt! — Om man bara alltid kunde tro litet mera på sig själf!

FRU FRANCKE. Å, hvad det angår, så håller jag ofantligt styft på mig själf!

SOMMERBERG. Det gör du så rätt i, lilla Tea! Det är verkligen också något rart och sött att hålla på!

FRU FRANCKE. I alla fall var det en bra lycklig tid på det kära gamla Skofta! — Men jag vill aldrig dit igen — *aldrig!* — Det har ju kommit i händerna på ett aktiebolag, och då vet man, hur där fares fram. — Jag undrar just hur min stora ~~gran~~ skog ser ut nu för tiden?

SOMMERBERG. Rasibus, lilla Tea — icke ett strå kvar.

FRU FRANCKE. Är det verkligen möjligt! Men min vackra björkhage där stod så full af rosor och smultron vid midsommar, och jag trodde alltid, att jag där en gång skulle finna en förtrollad prins.

SOMMERBERG. Där skulle lilla Tea nu bara finna de allra präktigaste brädstaplar och på sin höjd sågverksdirektör Ohlson.

FRU FRANCKE (*upprörd*). Det där är ju riktigt hädiskt! Min egen trollhage! — Tänk så många gånger vi ha suttit där tillsammans under björkarna och metat i sjön.

SOMMERBERG. Ja, alldeles tätt vid hvarandra och väntat på napp.

FRU FRANCKE. Vi sade inte ett ord!

SOMMERBERG (*suckar*). Nej, vi voro bara lyckliga.

FRU FRANCKE. Och solen glittrade på vågorna som små glada hopp, och allt omkring var så tyst, så tyst, att man knappast hörde ett — — (*Telefonen ringer häfligt*.) Ursäkta! — Jag får lof!... (*Hon går till telefonen och ropar i luren*.) Hallå! — Ja! — Det är hos fru Francke! — Jo — den vanliga! (*Lyssnar*.) Hur kommer det sig till? — Den kostade ju bara två kronor kilot för åtta dar sedan. (*Lyssnar*.) Hm! Ja! — I alla fall, den vanliga! — I eftermiddag! Inte senare än fem! — Tackar så mycket! (*Ringer af*.) — Hvad var det nu vi talade om? — Tystnaden! — Ja. (*Disträ*.) Tänk att kaffet plötsligt stigit med femtio öre! — Kan man tänka sig någon rimlig anledning därtill? — Snart blir allt så dyrt, att man rakt inte vet, hvad man skall äta eller dricka.

SOMMERBERG (*som farit ihop då telefonen ringde*). Ja, det lär vara mycket dyrt i Stockholm! — Det är annat nere på landet, där man har allt man behöfver på stället.

FRU FRANCKE. Jag kommer nog ihåg det! (När det kom främmande, var det bara att springa ner i hönshuset efter en korg ägg, så högg man hufvudet af ett par kycklingar och skickade bud till

trädgården efter grönsaker och frukt, och så var supén färdig.

SOMMERBERG (*närmare*). Säg mig, saknar inte lilla Tea landet? Tror Tea, att Tea skulle kunna flytta ut på landet igen för att bo där hela sitt lif?

FRU FRANCKE. Det kan jag verkligen inte säga. Jag har just aldrig tänkt därpå. Stockholm liksom äter upp en, så att man till sist knappast vet, hvad man tycker eller inte tycker. Skulle jag bo någonstans på landet, så kan jag i alla fall blott tänka mig att bo på det gamla älskade Skofta; men där finns ju numera ingenting af det gamla, älskade kvar!

SOMMERBERG. Men det finns ett annat ställe nära intill som heter Asperyd, och där ser allt fortfarande ut som i din barndom!

FRU FRANCKE. Ja, nog kan jag tänka mig att farbror inte sköflar sina skogar.

SOMMERBERG. Jag tror till och med att Tea skulle tycka att där hade skett en och annan förbättring, sedan Tea var där sist. Frukträdgården har växt upp. Jag har byggt både vinkast och orangeri. Jag har anlagt en ny och vacker väg längs med sjön, och hela huset har invändigt blifvit grundligt repareradt.

FRU FRANCKE. Det skulle vara riktigt roligt att åter komma dit en gång och hälsa på!

SOMMERBERG. Men inte bara på ett litet besök! Jag menar inte blott för att gå där som en främmande — hm — —

FRU FRANCKE. Om farbror inte åtrar sig, så skulle jag gärna vilja stanna en hel sommar därnere.

SOMMERBERG. Inte blott en sommar. — Jag menar, att Tea skulle tänka på, om Tea verkligen kunde — — (*Häftig ringning på tambudörren. Mina syns i tamburen och öppnar.*)

Sjunde scenen.

DE FÖRRE. FRÖKEN WITT.

FRÖKEN WITT (*omfamnar och kysser fru Francke*).
Goddag, älskade Tea!

FRU FRANCKE (*kysser henne tillbaka*). Får jag presentera för dig en gammal vän till vår familj, brukspatron Sommerberg. — Får jag för farbror presentera min *mycket* kära väninna, fröken Witt.

FRÖKEN WITT (*hälsar och skakar hand*). Söta Tea!
Får jag telefonera!

FRU FRANCKE. Var så god! På Allmänna eller Riks?

FRÖKEN WITT. Nej, jag skall be om telefonen till kontoret. Jag skulle säga ett par ord till Oscar. (*Hon går till telefonen vid konsulns skrifbord. Ringer, lyssnar.*) Hallå! — (Är jag på kontoret?) — Är konsuln där? (*Lyssnar.*) — Ja tack, be honom att komma ett ögonblick!

SOMMERBERG (*modfälld*). Det är då ett förskräckligt pinglande här i huset! — Hur kan lilla Tea stå ut med det i längden?

FRU FRANCKE (*skrattar*). Det, kan du väl begripa, är alldeles nödvändigt, farbror lilla! — Allmänna har jag för alla mina vänner, *som äro legio*, Riks är för brors affärer och alla samtal *utom* Stockholm.

Man måste dock lefva med i den civiliserade världen! — Och så Oscars privata telefon för kontoret!

SOMMERBERG. Det är i alla fall förskräckligt enerverande för den som inte — — — (*Stark ringning på konsulns telefon.*) — Oh! — Oh! — Oh!

FRÖKEN WITT. Hallå! — Är det Oskar? (*Sött.*) Jo, kära lilla Oscar. Nu är jag här hos Tea, och jag skulle kunna stanna till sju och äta middag med er, men precis half åtta får jag lof att vara på mötet. Där är stor diskussion i kväll. (*Lyssnar.*) — Hvilket? — Å, så du säger! — Så snart du kan, alltså! (*Lyssnar.*) — Jo! — Jo! — Ha, ha, ha! Jag skäms! Nej, nu slutar jag! (*Ringer af.*) — Jo, lilla Tea. Oscar frågar, om vi kan få äta klockan fem. — — — Å, då kan du gärna bjuda mig kvar till middagen?

FRU FRANCKE. Naturligtvis, älskade Julia! Skall du på sammankomsten i kväll?

FRÖKEN WITT. Ja, det anser jag verkligen för min plikt, och du är sannerligen tvungen att gå med. Där blir stor diskussion om ändring i stadgarna, som ingen af oss bör försumma. Nog skall man väl ändå alltid ha ett ord med i laget!

FRU FRANCKE. Ja, det förstås! Men så länge fru Harburg sitter som ordförande, blir det i alla fall ingen ordning i det hela. Hon är alltför partisk för vissa och har en förmåga att öfvertala oliktankande som är till stor skada för all framgång.

SOMMERBERG. Kan man få yeta, hvad det är fråga om?

FRU FRANCKE (*viktigt docerande*). Det kan farbror *visst!* Det är en förening vi ha stiftat för utbildande af lärarinnor, men inte blott lärarinnor med skarp logik och mångsidiga kunskaper, utan unga damer med *fysik*, verklig kraftig, spänstig *fysik*. Därför bör enligt min och Julias mening ett gymnastikinstitut ansluta sig till läroanstalten, och afgångsbetyg i gymnastik vara *obligatoriskt*.

FRÖKEN WITT och FRU FRANCKE (*samtidigt*). *Absolut obligatoriskt!*

FRÖKEN WITT Och vår ordförande är af den meningen, att de två instituten skola vara oberoende af hvarandra.

FRU FRANCKE (*afbrytande*). Medan dock hvarje människa kan inse, att om en lärarinna skall ägna sig åt att i en aflägsen trakt uppfostra Sveriges uppväxande ungdom till kraftiga medborgare och medborgarinnor, bör hon inte blott kunna undervisa i filosofi och geologi —

FRÖKEN WITT (*afbrytande*) Utan också kunna göra fria språng, armar uppåt sträck, bågböjning och allt annat som hör till gymnastiken.

FRU FRANCKE. Annette Höjer, Julia och jag äro fullkomligt fanatiska för gymnastikinstitutet. Men vi ha en hel liga af antigymnaster emot oss. Inte som om de inte skulle inse gymnastikens betydelse...

FRÖKEN WITT (*afbrytande*). Men de vill absolut inte, att den skall vara obligatorisk för dem —

FRU FRANCKE (*afbrytande*). Som studera de teoretiska ämnena. (*S. ser oupphörligt ängslig från den ena till den andra.*) Och farbror måste väl dock

medge, att det inte är nog med att blott arbeta med vår hjärna, utan att den rent fysiska utvecklingen —

FRÖKEN WITT (*afbrytande*). Är af ofantlig vikt!

SOMMERBERG. Uppriktigt sagdt har jag verkligen så litet reda på den moderna gymnastiken. Jag gör mina promenader, rider ut och ser efter folket, och därmed basta. — En gammal man som jag har sina vanor och —

FRU FRANCKE. *Ovanor!* — Alla människor tillhörande farbrors generation ha ju på det hela de mest bakvända idéer om, hur man skall sköta sin hälsa. — Bara som farbror håller hufvudet! — (*Närmar sig honom med framsträckt hals.*) Det där kunde ju hjälpas med att bara en gång om dagen göra armar bakåt böj! — Se så här! (*Går bakom honom och drar hans armar bakåt.*)

FRÖKEN WITT. Benställningen är heller inte alldeles naturlig! — Om brukspatronen tillåter, så borde en knäböjning — (*Hon upplyfter Sommerbergs ena ben.*)

SOMMERBERG. Låt bli mig, kvinna! (*Drar benen åt sig och går baklänges.*) Jag får ju blodet åt hufvudet, så att det går rundt i skallen på mig.

FRU FRANCKE. Då är det blott att använda en lindrig hufvudhackning.

(*Sätter S. våldsamt på en stol och hackar lös på hans hjässa.*)

FRÖKEN WITT. Glöm inte att avsluta med en svag rygghackning och en strykning. (*Stryker honom öfver ryggen. Denna scen kan förlängas ad libitum.*)

SOMMERBERG (*springer upp och skyndar till bortre*

delen af rummet, där han kastar sig ned på schäslongen med benen i vädret). Hjälp! — Eld! — Polis! — Å — å! — Jag tror rent af de ämna ta lifvet af mig!

FRU FRANCKE (*närmar sig vänligt och klappar honom på hufvudet*). Snälla lilla farbror! — Det är bara ovanan, som gör det! Första gången käns det litet ansträngande, men om farbror bara ville hålla i ett par dar, skulle farbror få se, att det är själfva hälsan.

SOMMERBERG (*pustar*). Då struntar jag i hälsan! — Å — å! — Låt mig få ligga här i ro och hvila ut en liten stund. — Jag är verkligen alldeles förbi! — Hela dagen har varit en enda röra.

FRU FRANCKE (*vänligt*). Ja, hvila dig du, farbror lilla! Stackars lilla farbror! — Vill farbror, att jag skall sjunga en liten visa för farbror?

SOMMERBERG. Å ja! Gör det, lilla Tea, så är du bra snäll! — En af dem du brukade sjunga i skymningen på Skofta, när vi satt rundt brasan och hörde på.

FRU FRANCKE (*sätter sig vid pianot*). Ja, hvad ska jag sjunga? (*Hon preluderar och synes fundera en stund*.)

SOMMERBERG. En folkvisa! En af våra vackra svenska folkvisor. — Du kunde så många förr.

FRU FRANCKE (*preludierar och sjunger*).

Kristallen den fina som solen månd' skina,
som stjärnorna blänka i skyn.

Jag känner en flicka af dygden den fina,
en flicka i denna här byn.

Min vän, min vän och älskogsblomma!

Ack, om vi kunde tillsammans komma!

SOMMERBERG (*instämmer från soffan, och båda sjunga*).

Och jag vore vännen din,
och du allerkärasten min,
du — — —

FRÖKEN WITT (*som högljudt bläddrat i en tidning, i hvilken hon läser med lornjett, utropar*). Nej, nu går då skammen på torra landet!

FRU FRANCKE (*afbryter tvärt. Sommerberg rycker till på soffan*).

FRU FRANCKE. Hvad i all världen är det fråga om?

FRÖKEN WITT. Du kan tänka dig, att man vill neka svensk kvinna professorstitel. Se här, några dumma, föräldrade stadgar säger —

FRU FRANCKE (*störtar till tidningen. De läsa båda sakta mumlande*).

FRÖKEN WITT. Är det inte upprörande!

FRU FRANCKE. Det där kräfver opposition! Vi förena oss om en adress, underskrifven med flera tusen namn!

FRÖKEN WITT. Tror du vi kan få ihop så många?

FRU FRANCKE. Det fordras litet energi, litet viljekraft därtill. — Jag är färdig till hvad som helst!

SOMMERBERG. Också till att sjunga ännu en vers för mig?

FRU FRANCKE. Ja visst, farbror lilla! Men jag känner mig sannerligen helt upprörd. (*Sätter sig vid pianot och börjar spela finska rytteriets marsch.*)

SOMMERBERG (*ängslig*). Nej, så där var det visst inte, lilla Tea, inte så starkt! Inte så starkt!

FRU FRANCKE (*hamrar våldsamt marschen till slut och sätter sig därpå att stirra rätt framför sig*). Och detta i det nittonde århundradet!

SOMMERBERG (*blidt*). Får jag höra nästa vers, lilla Tea!

FRU FRANCKE. Ja, hvad var det nu för en?

SOMMERBERG (*sjunger*).

Och om jag så fore —

FRU FRANCKE. Jaså, världens ända! — Nå!
(*Sjunger tämligen likgiltig*.)

Och om jag så fore till världenes ända,
så ropar mitt hjärta till dig;:

SOMMERBERG (*från soffan. Båda sjunga*).

Till dig, min vän och älskogsblomma,
ack, om vi kunde tillsammans komma,
och du vore vännen min,
och jag allra käraste din,
du ädela ros och — — —

(*Våldsam ringning i telefonen*.)

SOMMERBERG (*reser sig med en knyck upp i soffan*).

FRU FRANCKE (*reser sig och går fram till telefonen*).

Hallå! Är det Annette? (*Lyssnar*.) Alldeles omöjligt! Har försökt tre, fyra ställen! (*Lyssnar*.) Jo, det tycker jag visst! — Violet skulle passa mycket bra! (*Lyssnar*.) Jo, jag säger att violet — violet skulle passa mycket bra! (*Lyssnar*.) Jol! Men inte för mörkt. (*Lyssnar*.) Heliotrop! (*Lyssnar*.) Jo, jag säger heliotrop! — Det skulle passa utmärkt! (*Lyssnar*.) Det var roligt! Ja, då träffas vi i kväll! (*Lyssnar*.) Ja, adjö då! — Tack, tack så mycket! Adjö, älskling!

SOMMERBERG (*mildt förtviflad*). Hvilken älskling var det som ringde *nu*, om man får fråga?

FRU FRANCKE (*till fröken Witt*). Det var Annette, som skall göra om sin gråa, sidenklädning, den du vet, med den skära chiffonen. — Hon ville ha litet råd angående lifvet. Tycker du inte att — — (*Det ringer starkt på tamburklockan.*)

Åttonde scenen.

DE FÖRRE. KONSUL EGERT.

KONSUL EGERT (*nickar till fru Francke, räcker fröken Witt handen*):

FRU FRANCKE. Känner du igen honom här? (*Drar Sommerberg fram för konsuln.*)

KONSULN. Ja — ja — är det inte?

FRU FRANCKE. Farbror Sommerberg! Det är visst ännu längre, sedan *du* såg honom, men tycker du inte, att han är sig alldeles lik, när du betraktar honom närmare?

KONSULN. Det tror jag visst, och jag skall genast göra det. Slå dig ner, bästa farbror, jag ska bara telefonera ett tag. (*Går till telefonen vid sitt skrifbord.*) Hallå! — Jo, det är konsuln! — Jag glömde säga, att om häradshöfdingen tittar upp, så säg honom, att jag fick lof att gå hem litet tidigare, men att han kan träffa mig i morgon klockan elfva på kontoret. (*Lyssnar.*) Nej! — Det var intet vidare! (*Ringer af.*)

KONSULN (*till Sommerberg*). Jaså, farbror är uppe

i Stockholm! Det är inte ofta, man har nöjet se farbror här.

SOMMERBERG. Nej, hur det är, så blir det just aldrig af. — Jag har nog ofta talat om att resa upp, men trots det, så är det snart tjugu år sedan jag var här sist.

KONSULN. Det var då besynnerligt! — Farbror har väl bara en tre mil till närmaste station.

SOMMERBERG. Fullt fyra, lilla Oscar! Fullt fyra, och vägarna äro inte de bästa.

KONSULN. Och hvad är det nu, som förskaffar oss nöjet af att se farbror här? Är det några särskilda affärer farbror har häruppe?

SOMMERBERG. Ja — på sätt och vis — det vill säga — det beror på — om inte att — såvida — kort sagdt — —

KONSULN (*skrattar*). Ja, kära farbror, jag är inte alls nyfiken, och farbror får så gärna bevara sin hemlighet — —

SOMMERBERG. Hemlighet? — Hvilken hemlighet?

KONSULN. Den farbror inte ville tala om. — Men det är nu alldeles sak samma, bara farbror är snäll och stannar och äter middag med oss.

SOMMERBERG. Ja, jag tackar så mycket, men jag vet verkligen inte. Här är så många människor.

KONSULN. Många människor! — Det är ju bara Tea och jag och fröken Witt.

FRÖKEN WITT. Det är visst mig brukspatronen är rädd för!

SOMMERBERG. Inte utan, bästa fröken, inte utan.

Åtminstone har jag en öfverväldigande vördnad för lilla nåden!

(Fröken Witt skrattar.)

FRU FRANCKE. Naturligtvis stannar farbror och äter middag med oss. — Vi äta half sex.

KONSULN. Men jag telefonerade ju och bad att middagen skulle dröja till sex, då jag väntade häradshöfdingen.

FRÖKEN WITT. Och jag får be, att vi ändtligen äta klockan fem. — Annars hinna vi icke göra oss färdiga till sammankomsten.

SOMMERBERG *(ser på sitt ur)*. Då har jag i alla fall en timme på mig. — Jag tror, jag skall be att få gå hem och hvila mig litet på hotellet innan middagen.

FRU FRANCKE. Farbror kan ju så väl hvila sig hos oss. — Låg inte farbror bra här på schäslongen? *(Lägger i ordning kuddarna.)*

SOMMERBERG, Ja, jag tackar så mycket, tackar så mycket. Men jag tror, att jag föredrar hotellet. Jag behöfver verkligen en liten stunds hvila. — Om en timme alltså! Mina damer! *(Räcker konsuln handen, hälsar och går.)*

Nionde scenen.

FRU FRANCKE. DE FÖRRE utom SOMMERBERG.

FRU FRANCKE. Ja, då får jag verkligen springa ut i köket och se om vi kan få middagen i ordning till klockan fem, och litet god dessert får ni också lof att ha. *(Ul i tamburen. Telefonerar och talar i telefonen. Försvinner sedan åt höger i tamburen.)*

Tionde scenen.

KONSULN och FRÖKEN WITT.

KONSULN. Hvad det var snällt af dig, Julia, att komma och varsko mig i telefonen. Det är ju en evighet sedan vi såg hvarann!

FRÖKEN WITT. Jag trodde verkligen, att du inte alls ville träffa mig mera! Jag telefonerade i onsdags till kontoret, att jag skulle komma till Tea, som i går klockan sju.

KONSULN. Du sade ju, att du *inte* kunde komma!

JULIA. Snälla du! Jag upprepade visst fyra gånger: »i eftermiddag klockan sju!»

KONSULN. . . . kan jag *inte* komma till Tea.

JULIA. Jag må väl veta, hvad jag själf har sagt!

KONSULN. Ja, jag vet bara hvad *telefonen* har sagt, och jag gick ut och åt middag med härads-höfdingen i pur förtviflan.

JULIA. Medan jag satt och väntade hos Teal

KONSULN. Men nu är du här, och nu skall vi inte gräma oss öfver missförståndet. — Jo, hör du, Julia! Eftersom du själf bad mig komma hem så fort jag kunde, så har du väl något särskildt att meddela mig?

FRÖKEN WITT. Inte det allra minsta!

KONSULN. Måhända det allra största då?

FRÖKEN WITT. Du är verkligen något för kvick.

KONSULN. Och du tycks hafva något för trög fattningsgåfva.

FRÖKEN WITT. Det vet jag just inte att folk brukar påstå om mig.

KONSULN. Hvad vet du om hvad folk säger om dig?

FRÖKEN WITT. Hvad säger man då?

KONSULN. Det mår du bäst af att inte få veta!

FRÖKEN WITT. Å, söta, snälla du! Tala om för mig hvad folk säger om mig?

KONSULN. Nå, eftersom du ändtligen vill så —

FRÖKEN WITT. Å, ja! ja! Hvad säger man då?

KONSULN. Först och främst, att du är ful.

FRÖKEN WITT (*spetsigt*). Jaså, hvem har sagt det?

KONSULN. Ja, *det* har jag inte lofvat att säga. Vill du höra mera?

FRÖKEN WITT (*buttert*). Gå du bara på!

KONSULN. Ja, så säger man, att du är ovanligt ointelligent, för att nu inte använda ett starkare ord.

FRÖKEN WITT (*uppbrusande*). Det var det oförskämdaste jag nånsin hört!

KONSULN. Ja, inte rår jag för det.

FRÖKEN WITT. Var det flera otidigheter?

KONSULN. Förresten är det bara småsaker. Några säga, att du är alltför emanciperad och framfusig, andra att du vill lägga din lilla näsa i allting. Alla äro eniga om, att du klär dig illa.

FRÖKEN WITT (*börjar gråta*). Nej, o, så förfärligt!

3. — "Det ringer!"

Usch att människor kan vara så elaka och vidriga! (*Stampar.*) Jag skulle vara ful och dum och kläda mig illa! — Oscar! Oscar! Klär jag mig verkligen illa! Å, Oscar! Hur *kan* du vara min vän och stå bredvid och höra på sådant skamligt förtal!

KONSULN. Jag tror du gråter, lilla Julia!

FRÖKEN WITT (*snyftar ännu högre*). O! O! Hvad jag är olycklig.

KONSULN (*närmar sig henne*). Och jag känner mig så ofantligt lycklig.

FRÖKEN WITT. Hur kan du vara så otäck, när du ser hur ledsen jag är. (*Snyftar högt.*)

KONSULN (*förtjust*). Gråt bara på! — Ännu litet till! Du vet inte hvad du är söt, när du gråter! (*Närmar sig henne och vill trösta henne, men hon drar sig undan.*) Jag har aldrig sett dig gråta förr, Julia! — Och jag har många gånger undrat, om du kunde gråta. Och så har jag tänkt: »Julia är den vackraste, den intelligentaste, den finaste, den mest talangfulla flicka, som jag känner.»

FRÖKEN WITT (*i näsduken*). Och klär sig så bra!

KONSULN. Och klär sig så bra, men *kan* hon verkligen gråta? — Jag har sett henne, när man omtalte dödsfall och olyckor och sorger af alla slag, men aldrig sett så mycket som en tår i hennes ögon — i hennes *vackra* ögon! — Kan hon gråta? En kvinna, som inte kan gråta, är ju ett monster, och jag började tro, att du var gjord af sten, af marmor — mycket vacker marmor, men i alla fall orörlig. — Och nu gråter du! — Gråter så att det riktigt skvalar!

FRÖKEN WITT (*snyftande*). Begriper du inte, att

det gäller *mig själf*. Skulle jag inte gråta, när man talar så grymt och otäckt om mig bakom min rygg. (*Gråter högt.*)

KONSULN. Stackars liten! Kom i min famn! (*Julia döljer sitt ansikte vid hans bröst.*) Ha de valet stydda mot en liten stattars flitta?

FRÖKEN WITT (*snyftande vid hans bröst.*)

KONSULN. Ä min lilla flitta ond på den stydda, stydda dossen, som ljugit föl henne, å fått henne att dåta?

FRÖKEN WITT (*tittar upp*). Var det — var det?

KONSULN. Ä lilla flittan dum? Tunde du verkligen to att folk sa så fula sater om den söta, söta flittan?

FRÖKEN WITT (*tittar upp*). Var det du som hittade på alltihop? — Usch! (*Ruskar honom.*) Hur kunde du vara så grym? Hur kunde du vilja krossa mitt hjärta?

KONSULN. Bara, bara se dig glåta, myttet, myttet stilig se dig glåta.

FRÖKEN WITT (*snyftande mindre*). Och hvad säger folk då *verkligen* om mig.

KONSULN. Det vet du alltför väl, du lilla bortskämda sötnos! — Du vet nog, att de aldrig tala om dig utan att kalla dig den vackra, intelligent, talangfulla fröken Julia.

FRÖKEN WITT (*ser upp genom sina tårar*). Som klär sig så förtjusande stilfullt.

KONSULN. Ja visst så! — Just förtjusande stilfullt!

FRÖKEN WITT (*hoppas af glädje*). O! O! Hvad

jag är lycklig. — Och du, Oscar? — Du tycker också litet om mig?

KONSULN. Nej, inte litet, jag älskar dig till fånighet!

FRÖKEN WITT. Oscar, så du säger!

KONSULN. Och hvad säger du?

FRÖKEN WITT (ömt). Dito, dito! (Omfamning.)

KONSULN (högtidligt). Min älskling, jag ville blott säga dig ett enda ord, som jag hoppas du aldrig skall glömma. (Konstpaus.) Jo, ser du Julia! (Det ringer starkt i telefonen.)

(Konsuln och Julia skynda arm i arm mot telefonen.)

KONSULN (tager luren). Hallå! — Är det fru Witt. (Lyssnar.) Jo, Julia är här! — Jag skall be henne svara själf. (Ger luren åt Julia.)

FRÖKEN WITT (i telefonen). Hallå! — Ja! — Är det mamma? (Lyssnar.) Jo, jag är här hos Tea, och jag ämnar stanna kvar till middagen, så ni ska inte vänta på mig. (Paus.) Ja, men söta mamma, just i dag ville jag så gräsligt gärna —

KONSULN (afbrytande). Låt mig få säga ett ord. (Tager luren från Julia.) Hallå! — Jo, det är konsul Egert! Goda, snälla fru Witt, jag ber på det allra ödmjukaste, att Julia får stanna kvar till middagen. (Lyssnar.) Jo, det är det! (Till Julia.) — Mamma frågar, om det är någon särskild anledning?

FRÖKEN WITT. Låt mig! — (Vill taga luren.)

KONSULN (i telefonen). Julia vill själf omtala det! (En kyss. Ger telefonen åt Julia.)

FRÖKEN WITT (i telefonen). Hallå! — Jo, älskade mamma! Jag har just nu förlovat mig med Oscar.

Han står här bredvid mig! (*Lyssnar.*) Jag hör inte! (*Lyssnar.*) Om vi har! — Jo, så länge! Vi ha egentligen alltid älskat hvarandra, fastän jag trodde, att Oscar afskydde mig, och Oscar trodde, att jag föraktade honom. (*Lyssnar.*) Ger du oss din välsignelse? (*Lyssnar. Ropar högre.*) — Jo, jag säger: ger du oss din välsignelse? (*Rörd.*) Tack, söta mamma! Också Oscar! (*En kyss. Räcker luren åt konsuln.*)

KONSULN. Hallå! — Jo, det är konsuln — det är Oscar. (*Lyssnar.*) Jag får ju säga mamma? — Ger också mamma mig sin välsignelse? (*Lyssnar. Rörd.*) Tack, tack, söta mamma. — Jag skall bli den ömmaste man för Julia! (*Lyssnar. Högre.*) Jo! Jag säger att jag skall bli den ömmaste man för Julia.

FRÖKEN WITT. Å, låt mig — — (*Tar luren. I telefonen.*) Mamma lilla! Vi älska hvarann så gräsligt. Ingen har nå'sin älskat hvarann som vi. (*Lyssnar. Upprepar med stark röst.*) Ja, jag säger att ingen har nå'sin älskat hvarann som vi! (*Hon kysser Oscar, som hela tiden står och håller henne om lifvet. Lyssnar.*) Jo — jo, vi komma upp en stund i kväll! — Naturligtvis. — Adjö på dig, mamma lilla! (*Kysser i telefonen och ringer af.*) — Nå, Oscar, hvad var det för ett ord du skulle säga mig, som jag aldrig skulle glömma?

KONSULN. Jag. — Skulle jag? Det kommer jag verkligen inte alls ihåg.

FRÖKEN WITT. Jo, du sade ju: Det är bara ett ord, jag vill säga dig, som jag hoppas, att du aldrig skall glömma.

KONSULN (*tar sig för pannan*). Nej — nej! — Det vet jag inte alls. Det har jag alldeles glömt bort.

FRÖKEN WITT. Nå, det kan ju göra detsamma.

KONSULN. Ja, alldeles, älskade Julia! (*Stor omfamning.*)

KONSULN (*beträktar henne*). Enfin seuls! — Nu skall intet kunna störa vår lycka!

(*Det ringer samtidigt i kontorets telefon, i rikstelefon och på tamburklockan. Konsuln och Julia skynda dansande till telefonen i konsulns rum. Medan han talar där i telefonen, grälar Mina samtidigt i tamburens telefon.*)

KONSULN (*i sin telefon*). Hallå. — Hallå! — Jo, det är konsuln själf. (*Kysser Julia. Lyssnar.*) Låt skicka hit brefven med detsamma, jag kommer inte på kontoret förr än i morgon.

MINA (*samtidigt i tamburen*). Nej, frun kan inte ta emot i kväll! Jag har ju sagt en gång förut, att frun kan träffas i morgon klockan elfva.

(*Ringer argsint af och öppnar tamburdörren för brukspatron Sommerberg.*)

Elfte scenen.

KONSULN och JULIA (*vid konsulns telefon*).

MINA. SOMMERBERG.

SOMMERBERG (*ännu i tamburen*). Jag kommer väl inte för tidigt?

MINA. För hvad?

SOMMERBERG. För middagen?

MINA (*näbbigt*). Har herrn också blifvit bjuden hit till middagen?

SOMMERBERG. Ja, om fröken tillåter?

MINA (*stött*). Och det har frun inte sagt mig ett enda ord om.

SOMMERBERG. Nå, det är väl en angenäm överraskning?

MINA (*nuttrar för sig själf*). Skall man nu ha huset fullt med folk igen! (*Ut emot köksregionerna.*)

Tolfte scenen.

SOMMERBERG (tar af sig rocken i tamburen, kommer in och sätter sig. Strax därefter)

FRU FRANCKE.

FRU FRANCKE (*räcker handen till Sommerberg*). Nå, hur gick det? Fick farbror hvila sig en stund?

SOMMERBERG (*torkar svetten ur pannan*). Nej, det var stopp det! Jag hade just hunnit luta mig litet i ett soffhörn, då det knackade på dörren och vaktmästarn på hotellet kom rusande in med ett telegram.

FRU FRANCKE (*deltagande*). Det var väl intet sorgligt, hoppas jag!

SOMMERBERG. Det hoppas jag också!

FRU FRANCKE. Hvad menar farbror?

SOMMERBERG. Jo, det var icke till mig. — Vaktmästaren hade tagit miste på rum.

FRU FRANCKE. Nå, Gudskelof!

SOMMERBERG. Jag försökte verkligen ännu en

gång att sluta ihop ögonen, men så kom det visst nya gäster till hotellet, för hela ringledningen gaf alarm, så jag trodde att elden var lös. Så struntade jag i alltihop och gaf mig i väg till dig.

FRU FRANCKE (*klappar på en länstol*). Sätt dig här, farbror lilla! — Här är en riktigt god stol! — Se så där! — Och har du en kudde bakom ryggen? Är det bra så här? Nu skall farbror riktigt sitta en stund i god ro, tills middagen blir färdig.

SOMMERBERG. Hvad du är snäll, lilla Tea! (*Tar hennes hand.*) Kommer du ihåg, att du gjorde precis på samma sätt då du var en liten flicka på femton år? — Satte fram min stol vid brasan och tände min cigarr, när middagen var slut och vi samlades i biblioteket på Skofta.

FRU FRANCKE. Å, det kära gamla rummet med det stora fönstret, som vette ut åt skogen. — Hvad det var vackert därinne om höstkvällarna, när månskenet började kasta skuggor på golvet och elden flämtade och glödde i den öppna spisen.

(*I andra afdelningen af det stora rummet har konsuln och Julia slagit sig ned i en liten divansoffa, en face mot publiken.*)

FRÖKEN WITT (*till konsuln*). Jag skulle tycka mera om kabinettet i »Louis quinze». Jag såg i går en pendyl i en antikvitetshandel, som var något af det mest stilfulla och läckra man kunde se! — En ren konfektbit!

KONSULN. Men salen ska vi ha i engelsk stil. — Inga möbler äro så praktiska som de engelska, och det är förresten numera »highest fashion». (*Hviska vidare.*)

SOMMERBERG (*till fru Francke*). Jag undrar, om lilla Tea nånsin hade en aning om, hvad farbror Agathon satt och drömde om i skymningen framför brasan på Skofta, när augustimånskenet kastade skuggor öfver golfvet?

FRU FRANCKE. Nej, det hade jag visst inte! När jag låg på björnhuden framför elden, så tänkte jag nog ibland: Jag undrar, hvad man egentligen sitter och grubblar på, när man blir så där rysligt gammal som farbror Agathon? Farbror var ju redan då trettiotta år, hela tjugufem år äldre än jag.

SOMMERBERG. Ja, vid den åldern gör ju tjugufem år mycket! Du var bara barnet, och jag var en mogen man. Men senare är det, som om åren skulle springa fatt hvarann. — Nu är det inte längre så stor skillnad mellan oss.

FRU FRANCKE. Å, vet farbror, det tycker jag dock verkligen! — Jag är trettiotre år, och då är en kvinna i sina bästa år. Farbror är femtioåtta, och då kan man dock säga, att man har lämnat ungdomen bakom sig.

SOMMERBERG. Ja, om man bara kunde lära sig det, lilla Tea! Om man bara kunde lära sig det! Men ens hjärta vill inte alls höra talas om årens tyngd. — Det är och förblir lika oförbätterligt ungt. Det har känslor lika friska, och — om man så får säga — ljusgröna, som vårskott på en gammal skroffig ek!

FRU FRANCKE. Farbror är ju riktigt poetisk!

FRÖKEN WITT (*till konsulu*). I Vasastaden vill jag

bestämmt inte bo. Strandvägen eller Villastaden, det är mitt »sine qua non!»

KONSULN. Men båda ligga bra långt från kontoret.

FRÖKEN WITT. Pytt! Med spårvagnar! — Och i värsta fall kan du ju äta frukost på kontoret!

SOMMERBERG (*till fru Francke*). Du kan tro, lilla Tea, att det blef förskräckligt tomt efter dig, då du lämnade Skofta!

FRU FRANCKE. Ja, när man är sina föräldrars enda dotter, så skall de väl sakna en litet, när man är borta!

SOMMERBERG. Det var allt flera än dina föräldrar, som saknade dig. Jag tyckte det var — ja, nästan som när någon är död. Man går och väntar och väntar, men den man älskar kommer aldrig mera.

FRU FRANCKE. Nej, jag kom verkligen aldrig mera, och när jag gifte mig, kom farbror heller aldrig till *mig*. Det var det, som var så underligt och ovänligt, och som vi aldrig kunde begripa.

SOMMERBERG. Ja, det var inte rätt gjordt, men du såg i alla fall genom min bröllopsgåfva, att jag tänkte på dig?

FRU FRANCKE. Farbror såg nog också genom mitt bref, då jag tackade för den dyrbara servisen, att jag helst skulle vilja ha tackat farbror *personligen* för den?

SOMMERBERG. Jag — jo, jag *kunde* inte.

FRU FRANCKE. Det är dock i alla fall inte så förskräckligt långt mellan Asperyd och Stockholm?

SOMMERBERG. Nej, som sagdt! — Och mina tankar ha vandrat den vägen många, många gånger. — Men — ja, jag trodde mig i alla fall inte om att kunna göra den resan själf.

FRU FRANCKE. Hur menar farbror? — Tycker farbror så illa om järnvägsresor?

(*De tala saktare under det att det andra paret fortsätter.*)

FRÖKEN WITT (*till konsuln, hvasst*). Jo, jag älskar dig visst! Men du kan väl förstå, att man har sina vanor, som man inte så där hux, flux kan uppgel! Och om jag inte får hiss, och skall bo tre trappor upp! —

KONSULN. Jag lägger allt i dina händer, min valkyria! — Dock omöjligt mer än två tusen i hyra!

FRÖKEN WITT (*kysser honom*). Tack, älskling! — Du skall få se, att jag har en esprit d'arrangement, som du icke drömmer om. (*Fortsätter hviskande.*)

SOMMERBERG (*till fru Francke*). Jo, ser du, Tea, att om man en gång i sitt lif genom sin egen drumlighet har tappat bort sin lycka, så blir man misstänksam på sig själf. Man tänker: »den där fega, slöa, tafatta drummeln kan bestämdt aldrig göra någonting bra!» — Man vågar inte ens resa till Stockholm och hälsa på sina vänner.

FRU FRANCKE. Inte ska farbror tänka så ringa om sig själf.

SOMMERBERG. Jag har all anledning till att tänka *mycket* ringa om mig själf, lilla Tea. Jag visste, så sant som jag lever: »Här är lyckan, och ingen annan stans», och jag vågade inte sträcka

ut handen efter henne. — Där var beständigt så många »om» och »men» och »huru» och »när», som dansade kring mig som små troll och förvirrade mina tankar och slog mig på munnen, när jag ville tala. — Och så uppsköt jag det oupphörligt, till dess min lycka hade seglat långt ut på hafvet — och var försvunnen.

FRU FRANCKE. Du talar så underligt, farbror lilla! Kan du inte förklara dig litet tydligare?

SOMMERBERG. Jo, det kan jag visst, om du vill höra på mig en liten stund. — Förstår du inte, Tea lilla, att —

(Våldsamt ringning på telefonen i salongen.)

SOMMERBERG. Så! — Nu är den fan lös igen!

FRU FRANCKE. Ursäkta ett ögonblick! *(Reser sig och går till telefonen. — Ropar.)* Hallå — hallå! *(Med ändrad röst, mycket mildt.)* Jaså! Hvad det gläder mig att höra! Är det bättre nu? *Verkligen bättre?* *(Lyssnar.)*

SOMMERBERG *(höfvalande)*. Lilla Tea! Kan du inte för ett ögonblick lämna den där fridstöraren?

FRU FRANCKE. Omöjligt! — Det är en god vän, som varit mycket sjuk! *(I telefonen. Lyssnar.)* Redan om onsdag! — Nej, så roligt! Då kan väl direktören snart få lof att gå ut? *(Lyssnar. Med limid röst.)* Ja, jag vet verkligen inte! *(Småler.)* Men en vecka går ju snart, och då kunde ju direktören göra oss den äran. *(Lyssnar.)* Verkligen? *(Lyssnar.)* Det där törs jag inte alls tro. Direktören är ännu inte riktigt frisk.

SOMMERBERG *(orolig)*. Bästa lilla Tea! Har du inte snart talat slut med den där direktören?

FRU FRANCKE (*vinkar afvärjande åt S. med handen. Lyssnar i luren*). Det tror jag *visst*, det har jag alltid trott — alltid haft den största vördnad och — vänskap för direktören.

SOMMERBERG. Hvad är det fråga om? Hvad är det för djäfvulstyg i ledningen?

FRU FRANCKE. Tyst — kära lilla farbror. (*Stampar med foten. I luren. Ifrig.*) Jag hör inte alls! Man talar till mig! (*Lyssnar.*) Om det verkligen kan hjälpa till att göra er frisk. (*Lyssnar.*) Jag törs knappast tro det. (*Lyssnar.*) Jo, jag säger, att jag knappast vågar tro det! (*Lyssnar. Skrattar.*) Jojo! Jag kan gärna svara genast. (*Lyssnar.*) Då säger jag ja — det skall bli som ni vill! (*Lyssnar.*) Om jag säger ja, finns det väl ingen i världen, som har rätt att sätta sig däremot.

SOMMERBERG (*orolig*). Snälla, snälla lilla Tea! Kan du inte göra slut på det där maskopiet. — Det är ju, som om man vore utsatt för hemliga spioner!

FRU FRANCKE (*utan att höra på honom*). Då kommer jag i morgon klockan elfva. (*Lyssnar.*) Alldeles säkert. — Men lofva mig då att sofva lugnt och godt i natt! Riktigt, riktigt godt. (*Lyssnar. Mycket ömt.*) Farväl! — Au revoir! (*Hon ringer af och slår ett ögonblick med disträ min och stirrar framför sig.*)

SOMMERBERG. Sätt dig ett ögonblick, lilla Tea! Ett litet ögonblick. — Försök att höra en liten smula på mig, för nu vill jag tala!

FRU FRANCKE (*sätter sig. Disträ*). Ja — hvad var det nu vi talte om?

SOMMERBERG. Jo, du frågade mig nyss, om jag

ville förklara mig litet närmare, och förklaringen är snart gjord. Den lycka jag drömde om var *du*. Jag hann aldrig säga något, medan vi satt samman vid brasan. — Så reste jag långt bort ifrån dig — och medan jag satt där ute i ett främmande land och drömde om dig, så var det en annan, som tog tiden bättre i akt, och som tog dig ifrån mig.

FRU FRANCKE (*vänder sig raskt emot honom*).

SOMMERBERG. Då jag kom hem, var du en annans fästmö — och kort därefter en annans hustru — och ser du, jag var feg nog till att inte kunna se dig som en annans hustru! (*Paus.*) Nu är han borta och du är fri, och nu vågar jag mig fram för att fråga dig — —

FRU FRANCKE. Lilla *älskade* farbror, nu kommer du åter för sent! — Jag är inte längre fri! — I detta ögonblick har jag gett mitt ja åt telefondirektör Schmidt — min brors och min goda vän sedan länge.

SOMMERBERG (*döljer sitt ansikte i sina händer*).

FRU FRANCKE (*smeker honom*). Lilla farbror! — Det gör mig verkligen så ondt om farbror! — Men vet farbror, att jag aldrig har kunnat tänka mig farbror annat än som en farbror! Då jag var liten tyckte jag, att farbror var en gammal man, och farbror har väl egentligen inte blifvit yngre med åren? — Och så bo på landet! — Nej, vet farbror, jag skulle aldrig kunna finna mig däri! — Aldrig höra en konsert eller en opera! Aldrig vara med om en föreläsning! Uppge alla mina kommittéer och föreningar! Inte kunna prata bort förmiddagen i mina *älskade* telefoner!

SOMMERBERG (*passionerad*). Å, hvad det angår, så skulle du gärna fått en telefon i hvarje rum. Du skulle ha fått ringa mig sönder och samman!

FRU FRANCKE (*saktmodigt*). Ja, nu föredrar jag i alla fall telefondirektören. Han är en ovanligt stillig person.

SOMMERBERG (*torkar sina ögon*). Ja, måtte du gå en lugn och fridfull telefonframtid till mötes, lilla Tea! Bättre kan jag inte önska dig!

(*Telefonen ringer i tamburen. Mina kommer från köksdepartementet och talar i telefonen, sedan in i salongen.*)

Trettonde scenen.

DE FÖRRA. MINA.

MINA. Det är telefonbud från sockerbagaren, att den efterrätt, som beställdes till middagen, inte kan bli färdig. — Den blef för sent beställd. Och för resten säger kokerskan, att fléen är alldeles förstörd af att sättas in och ta's ut ur ugnen så många gånger. — Först skulle konsuln komma *senare*, och så skulle det ätas *tidigare*, och så skulle det igen ätas *senare*. Hvem kan hålla reda på det där fram och tillbaka?

FRU FRANCKE. Ja, då vet jag inte något bättre, än att vi gå ut och äta middag! — Oscar! — Julia. — Hvarför svarar ni inte? — Hvad är det med er?

(*Konsuln och Julia springa upp från soffan, där de ha suttit intimt hviskande med hvarandra.*)

KONSULN (*hänryckt*). Hvad det är med oss? — Vi ä' borta — vi ä' sälla — vi vet inte till oss!

FRÖKEN WITT (*omfamnar Tea*). Förlofvade — älskade Tea! — Nyförlofvade och öfverlyckliga! — Du vill väl ha mig till svägerska?

FRU FRANCKE (*slår henne smeksamt på kinden*). Nej — jag afskyr dig naturligtvis! (*Till konsuln.*) Det kan jag verkligen kalla en glad öfverraskning. — Jag tycker, att ni knappast träffat hvarandra i år?

FRÖKEN WITT. Det finns något, som heter telefoner, Tea lilla! — Oscar och jag ha diskuterat alla lifvets frågor pr telefon, och vi ha kommit till det resultatet, att vi ä' skapta för hvarandra. (*Omfamnar Oscar.*)

FRU FRANCKE. Ja, finns det något mera poetiskt och praktiskt än telefoner? Och apropos det, så har jag också en nyhet att omtala för er. — Ni ser här framför er den tillkommande fru Schmidt — För en kvart sedan har jag förlofvat mig med direktören. (*Niger.*)

KONSULN. Har han varit här? Jag har hvarken sett eller hört något, under det jag satt bredvid min lilla älskade fästmö.

FRU FRANCKE. Pr telefon! Bäste Oscar!

(*Julia och Oscar omfamna henne.*)

FRÖKEN WITT (*hänryckt*). Tänk! Hvad vi ska telefonera till hvarandra!

FRU FRANCKE. Ja, så förtjusande! Hela timmar i rad!

KONSULN (*ser på sin klocka*). Men nu börjar jag

»after all» att längta efter middagsmaten, trots kärlek och alltihop!

FRU FRANCKE. Det var ju det jag frågte. Har ni lust att gå ut och äta middag, vi lär inte få någon här hemma!

FRÖKEN WITT. O, så förtjusande.

FRU FRANCKE. Hvart skall vi gå?

FRÖKEN WITT. På Hasselbacken! — Naturligtvis på Hasselbacken!

KONSULN. Ska vi inte hellre gå på Operakällarn, det är ganska —

FRÖKEN WITT (*bestämt*). Jag hoppas, lilla Oscar, att du hörde, att jag sade *Hasselbacken!*

KONSULN. Alldeles! — Allons enfants till Hasselbacken.

FRU FRANCKE. Och lilla farbror Agathon är väl så snäll och gör oss sällskap?

SOMMERBERG. Tack, lilla Tea! Men jag tror allt, att jag går hem och packar. Mitt ärende i i Stockholm är utträttadt, och jag längtar efter Asperyd.

FRU FRANCKE (*räcker honom handen*). Men icke sant: du hälsar väl någon gång på oss i Stockholm?

SOMMERBERG. Jag tviflar därpå. — Jag ha fått alldeles nog af Stockholm denna gång.

FRU FRANCKE. Men då är väl farbror snäll och skrifver då och då?

SOMMERBERG. Jag är så dålig i att uttrycka mig, som du vet, och ännu sämre i att uttrycka mig skriftligt.

4. — "Det ringer!"

FRU FRANCKE (*uppmuntrande*). Men vi ha ju telefonerna! Och ett litet telefonsamtal — —

SOMMERBERG. Nej, se det gör jag då *rakt* inte! — Telefonen sitter nere hos inspektoren, och jag vill lefva i fred och ro för ett sådant galet spektakel i mina gamla rum. — När jag sitter vid min brasa i skymningen och tänker på förflutna tider, så skall det vara *tyst*. Ingen får störa mig! — Tystnaden vill jag åtminstone ha lof att rå om. — Farväl, Tea lilla! — Mätte du bli mycket lycklig. — Så lycklig som jag alltid önskat du måtte bli. Konsul Oscar, fröken Witt, min komplimang. (*Han hälsar för att gå.*)

(*Det ringer samtidigt starkt på alla tre telefonerna.*)

SOMMERBERG. Bevars väl! — Nu börjar den galenskapen igen! Nu tar jag sannerligen till flykten! (*Han springer ut.*)

Fjortonde scenen.

DE FÖRRE utom SOMMERBERG.

FRU FRANCKE. Ja, nu ge vi oss också af, annars får man aldrig slut på samtalen.

KONSULN (*påskyndande*). Här är din hatt, Julia! — Dina handskar! — Låt oss skynda oss och komma i väg.

(*Alla ut i vild fart.*)

Femtonde scenen.

MINA (kommer sakta in, räcker lång näsa åt alla tre telefonerna).

MINA. Ja, väsnas nu, bäst ni vill, tokstollar!
— Nu går jag på kaffekalas för tjugufyra personer!

(Fortfarande vild ringning i telefonerna till dess ridån faller.)

The first section of the report
 deals with the general situation
 of the country and the
 progress of the work
 during the year. It is
 followed by a detailed
 account of the various
 projects and the results
 achieved. The report
 concludes with a summary
 of the work done and
 the prospects for the
 future.

Florida notes

The second section of the report
 deals with the general situation
 of the country and the
 progress of the work
 during the year. It is
 followed by a detailed
 account of the various
 projects and the results
 achieved. The report
 concludes with a summary
 of the work done and
 the prospects for the
 future.

Harald Apelboms

Teateragentur

Stockholm

Holländaregatan 26 B.

Anskaffar Musik (sång och piano) till
sångpjeser à 1 kr. och 1,50 pr nummer.

ALBERT BONNIERS FÖRLAG.

Nya Teaterstycken.

"Det ringer!" Skämt i en akt af HELENA NYBLOM.
60 öre.

Guld och gröna skogar. Lustspel i två akter af
TOR HEDBERG. 2 kronor.

För tidigt. Proverb i en akt af ANDERS DE WAHL.
50 öre.

Veteranens jul. Vinterstycke i en akt af ZACH.
TOPELIUS. 35 öre.

Hjärterdam. Lustspel i en akt af M. BERNSTEIN.
50 öre.

För välgörande ändamål. Komedi i en akt af
E. VERCONSIN. 50 öre.

Jag gifter mig med min dotter. Lustspel i en akt
af A. J. G. v. TROCKAN. 50 öre.

Mellan fyra ögon. Komedi i en akt af LUDVIG
FULDA. 50 öre.

Civilklädd. Lustspel i en akt af G. KADELBURG.
50 öre.

Obs.! För sällskapsteatrar!